

De heeren Frédéric Passy, De Parieu, Henry Bellaire, Fulton-Cutting van New-York en Noyce-Brown van Londen, de bloem der arbitrage-mannen, hielden toen schitterende redevoeringen. Het doel der nieuwe instelling was, de historische feiten betrekkelijk de scheidsgerechten tot beslechting der oneenigheden tusschen de volken, na te speuren en bekend te maken. Zij heeft een werk uitgegeven, dat deze feiten behandelt en beoordeelt. Het arbitrage-verdrag, in December 1896 tusschen Engeland en de Unie gesloten, heeft zij als een heuglijke openbaring van den verzoenenden geest der nieuwste tijden, met warmte begroet. Haar tegenwoordige voorzitter is de heer Firmin—Marbeau, de welbekende stichter der Crèches.

In hetzelfde jaar 1872, den 6^{den} Augustus, hield Dunant voor de Londensche conferentie, door lord Elcho gepresideerd, een met diepe ontroering aangehoorde rede over Solferino en zijn wapenkreet, geslaakt ten gunste van „ces pauvres petits troupiers”. In de maand September droeg de „National Association for the promotion of Social Science” hem den titel van vice-president harer rechtsgeleerde afdeling op. Wel een bewijs, dat er toch nog mannen waren, die zijn verdiensten erkenden.

Met miss Nightingale, „de vrouw met de lamp” uit den Krimoorlog wisselde „de man in het wit” van Solferino betuigingen van vereering en hoogachting. Zij was gelukkiger dan hij geweest; haar had het Britsche volk een eerge-schenk van 50,000 pond gewijd; hem liet Europa arm en zwervend.

Miss Nightingale leeft nog. Zij is 76 jaar oud. Schoon haar lichaam een schaduw is van wat het vroeger was, haar verstand blijft jong en helder. Zij staat nog aan het hoofd van de leerschool voor ziekenverpleegsters in het Sint-Thomas-hospitaal te Londen, door haar en de Engelsche natie opgericht. Haar laatste optreden in het openbaar dagteekent van 7 November 1893, toen zij te Leeds een uitstekende voordracht over de toepassing der geneeskunde ten platten lande hield. Den 10^{den} Juli 1895 heeft de Zwitsersche Samaritanenbond haar en Dunant tot eereleden verkozen.

Dunant's laatste veldtocht ving aan. Deze gold een anderen kanker der menschelijke samenleving: den slavenhandel in Azië en Afrika. Ten jare 1875 voltooide hij een „Mémoire sur l'État de la Traite des Nègres”. Hij toonde aan, dat de eerste collectieve maatregelen tegen den handel in negers op het Congres van Weenen genomen waren. Den 8sten Februari 1815 teekenden de ministers Castlereagh, Nesselrode, Metternich, v. Humboldt, Talleyrand, Gomez Labrador, Saldanha en Löwenhjelms, respectievelijk gevolmachtigden van Groot-Britanje, Rusland, Oostenrijk, Pruisen, Frankrijk, Spanje, Portugal en Zweden de dusgenoemde „Déclaration des Huit Cours, relative á l'abolition universelle de la Traite de Nègres”. Deze verklaring ontving organieke kracht door de Besluiten, genomen den 28sten November 1822 op het Congres der groote Mogendheden te Verona. Maar het welslagen van de met zooveel ophef aangekondigde onderdrukking van den slavenhandel was al zeer onbeduidend geweest.

Dunant wenschte, dat een nieuw internationaal congres de te dien tijde,